

Sesiunea 618**EFESENI Cap. 2:1-3**

Tema: Biserica este un templu; materialul pentru construcția templului; metoda de construcție; semnificația construcției

Dragi ascultători, revenim la itinerarul nostru care ne conduce, iată, către cel de al doilea capitol al epistolei către Efeseni.

V-am atras atenția încă de data trecută asupra unui aspect ce ține de Biserică, aceasta în contextul asemănării ei cu poporul evreu. Vă spuneam atunci că Pavel precizează foarte clar care este poziția Bisericii în raport cu Israelul. El vede Biserica nu ca pe un popor ci, mai degrabă, cu un trup. Este vorba despre un trup al izbăviților, al acelor care au fost regenerați prin intervenția lui Hristos în viața lor. Aceasta este o referință la puterea care l-a înviat pe Domnul Isus Hristos, *dunamis* o putere extraordinară, desfășurată de Dumnezeu pentru mântuire.

Acum, un alt aspect care trebuie luat în considerare, este acela că Dumnezeu nu a încredințat Bisericii nici un ritual. Puterea învierii lui Hristos a fost suficientă. Nu a mai fost nevoie de un ritual așa cum a fost încredințat Israelului.

Totuși, doresc să vă mai atrag atenția asupra faptului că Israel nu a crezut niciodată că prezența lui Dumnezeu era limitată sau restrânsă la templu în contextul ritualelor. Cu ocazia dedicării templului, Solomon a rostit următoarele cuvinte: "Dar ce! Va locui oare cu adevărat Dumnezeu pe pământ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă; cu atât mai puțin casa aceasta pe care Ți-am zidit-o eu!" (1 Împ. 8:27). Fiecare israelit instruit în ce privește cunoașterea Legii înțelegea faptul că Dumnezeu nu poate locui într-un templu, care era mai mult sau mai puțin o cutie. Teologii liberali încearcă să lase impresia că israeliții aveau o astfel de concepție. Am auzit odată un astfel de profesor spunând că poporul Israel avea o concepție limitată despre Dumnezeu pentru că acest popor credea că Dumnezeu poate locui într-o cutie. Eu aș spune mai degrabă că acest profesor dădea dovadă de o înțelegere limitată a Bibliei. Dacă ar fi citit Vechiul Testament așa cum îl cunoaștem noi ar fi aflat că poporul Israel nu credea așa ceva. Dumnezeu le spusese că templul era locul unde ei aveau să se întâlnească cu El. De aceea veneau copiii lui Israel la templu cu o jertfă pentru care aveau un ritual. Biserica nu are nici unul din aceste elemente astăzi.

O altă deosebire esențială între templul Vechiului Testament și Biserica de astăzi se referă la poziția neevreilor. Dacă vă amintiți, cei care nu erau evrei trebuiau să vină la templu ca prozeliți și erau primiți doar în curtea rezervată lor. Curtea rezervată Neamurilor sau neevreilor era undeva la stânga, cum privești din față templul. Așa că cei care nu erau evrei nu ajungeau prea aproape. De aceea spune Pavel aici, în Efeseni 2:13: “Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos.” Noi, care nu suntem evrei, am fost aduși foarte aproape, nu-i așa? De fapt, suntem așezați în locurile cerești, în Hristos. Nu cred că puteți să găsiți un loc mai bun!

Haideți să vedem deci ce spune Pavel în acest capitol:

Efes. 2:1-2

v.1 Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre,

v.2 în cari trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării.

Îngăduiți-mi să vă redau traducerea pe care am făcut-o eu acestui verset. Nu am făcut altceva decât să redau direct cuvintele din originalul grecesc pentru ca să aveți încă o perspectivă asupra acestui verset. “Și voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care umblați odinioară potrivit veacului (spiritului acestui veac, vederi sau concepții laice, curs, principiu) lumii acesteia (cosmos, societate, civilizație), potrivit prințului puterii (autorității) văzduhului (aer, ceață, fum, negură), al duhului care lucrează (insuflă energie, activează) acum în fiii neascultării.”

“Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia” – adică după principiile acestei lumi, conform concepțiilor laice. Cuvântul “lume” nu se referă aici la universul fizic, ci la societate, civilizație, model de viață, stilul de viață din lumea de astăzi.

“După domnul puterii (autorității) văzduhului, a duhului care lucrează (insuflă energie) în fiii neascultării.” Diavolul ia acest material inert, fără viață (noi eram morți în greșelile și în păcatele noastre) și insuflă energie. Acesta este motivul pentru care sectele sunt active ca termitelile și cu aceleași rezultate. Adepții religiei false ne fac de rușine prin zelul lor. Satan este cel care le insuflă energie. Oamenii mă întreabă dacă știu că se fac miracole în diferite secte. Nu vreau să mă contrazic cu nimeni în această privință. Probabil că așa este. Știu că se exagerează mult în zilele noastre, dar unele lucruri sunt adevărate. În acest caz, cine face minunile? Satan are abilitatea de a copia multe din minunile despre care citim în Scriptură. La urma urmei, nu au fost în stare magicienii Egiptului să imite primele minuni făcute de Moise? Nu același lucru s-a întâmplat și cu ultimele minuni pe care nu au mai putut să le redea la fel ca Moise.

Când omul ajunge în sfera nașterii din nou și a apropierii de Dumnezeu, Satan își pierde puterea asupra lui, dar el este destul de puternic pentru a amăgi, pentru a duce în rătăcire oamenii din lumea de azi. Satan are foarte mare putere în sectele de astăzi.

Efes. 2:3

v.3 Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pămîntești, când făceam voile firii pămîntești și ale gîndurilor noastre, și eram din fire copii ai mîniei, ca și ceilalți.

Pentru a înțelege mai bine versetele 1-7, trebuie să ținem seama de faptul că avem de-a face cu o singură frază în greacă. Este o frază în care elementele esențiale din propoziția principală (regenta) sunt păstrate până la sfârșit, fiind separate de începutul ei prin propoziții subordonate. Greaca clasică este plină de astfel de fraze, de propoziții atributive, de verbe la timpuri diferite, ceea ce face ca textul să fie dificil de citit. Greaca koine este mai ușor de citit, dar aici Pavel folosește acest tip de frază care ne demonstrează că el putea să scrie foarte bine în greaca clasică. Traducerile moderne împart fraza în mai multe propoziții astfel încât cititorul contemporan să poată înțelege mai ușor ce vrea Pavel să spună aici. De exemplu, traducerea engleză *Authorized Version* pune punct după versetul 3, aceasta fiind singura împărțire pe care o face. Această oprire este îndreptățită pentru că versetul 4 începe cu “dar”, marcând astfel propoziția adversativă care urmează.

Am observat deja că al doilea capitol din Efeseni este legat de primul capitol prin conjuncția “și” din primul verset al capitolului 2. În primul capitol, Pavel a vorbit despre mântuire și a abordat tema măreției puterii lui Dumnezeu în versetul 19. Aceasta este puterea care aduce la viață păcătoșii fără viață. În primul verset al capitolului 2 ni se spune că noi eram morți în greșelile și în păcatele noastre. Este vorba de moartea lui Adam care este aruncată și asupra noastră. “De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...” (Romani 5:12). Păcatul lui Adam a făcut din noi fiii unui om decăzut. Toți avem aceeași natură ca Adam. Este o natură decăzută care nu are nici un fel de înclinație spre Dumnezeu.

Când mă gândesc la propria mea întoarcere la Dumnezeu îmi dau seama că a fost vorba de o minune. Cum altfel ar fi fost posibilă mântuirea unui băiat care a crescut așa cum am crescut eu? Tatăl meu avea principii morale înalte, trecea drept un om cinstit, dar avea o atitudine împotrivoare față de biserică. La 14 ani, m-am trezit rătăcind singur prin lume. Am plecat într-un alt oraș la școală și am cam ieșit de sub orice autoritate.

Atunci m-am aprofundat în păcat. Un așa-zis prieten, mai în vârstă decât mine, era un om păcătos și m-a dus în locuri în care un băiat de 16 ani nu avea ce căuta. Într-o zi însă m-am întors acasă și am simțit nevoia să mă duc la biserică. Dacă nu aș fi făcut acel lucru atunci, diavolul ar fi câștigat lupta cu mine. Eu eram mort față de Dumnezeu și față de lucrurile lui Dumnezeu. Atunci am întâlnit pe cineva care mi-a spus că pot avea pace cu Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos. Ce minunată a fost această veste pentru mine! Eu spun că întoarcerea mea la Dumnezeu a fost o minune. Eu nu Îl căutam pe Dumnezeu. Eram mort în păcatele mele. Nu mă apropiam deloc de Dumnezeu, fugeam de El.

Adam a murit din punct de vedere spiritual în ziua în care s-a îndoit de Dumnezeu și nu a mai ascultat de El. Adam a fugit de Dumnezeu încercând să se ascundă. În acele momente el nu-l căuta câtuși de puțin pe Dumnezeu. Aceasta este și starea și poziția omului firesc de astăzi. Ideea conform căreia omul are în el o scânteie de divinitate și îl caută pe Dumnezeu este cât se poate de falsă. (!?) În ziua în care Adam a avut primul act de neascultare față de Dumnezeu, el a murit față de Dumnezeu și față de lucrurile lui Dumnezeu, deși nu a murit fizic decât la 900 de ani după ce a mușcat din fructul oprit. Însă el a pierdut imediat capacitatea de a tânji după Dumnezeu. A fost despărțit de Dumnezeu. La urma urmei, moartea înseamnă despărțire. Moartea fizică este separarea sufletului și a duhului de trup. Când moare cineva, noi nu vedem această separare, vedem numai trupul mort. Moartea spirituală este despărțire de Dumnezeu. După ce a păcătuit, omul a continuat să trăiască fizic și psihic, dar nu și din punct de vedere spiritual. Adam a lăsat moștenire urmașilor săi această natură moartă față de Dumnezeu. Numai lucrarea de convingere a Duhului Sfânt poate trezi conștiința omului din lumea de astăzi. Nici eu, nici tu, dragul meu prieten, nu putem face acest lucru. Numai Duhul Sfânt ne poate convinge de nevoia noastră de Dumnezeu.

Când am venit să slujesc ca pastor în biserică în care sunt acum, îmi doream să fac o lucrare bună și să-l aduc slavă lui Dumnezeu. Înainte de a pleca de la radio și a mă duce la biserică mă rugam astfel: "Doamne, recunosc că sunt neajutorat, că nu sunt în stare de nimic. Dar știu, Doamne, că pot vorbi cu putere prin Duhul lui Dumnezeu care va atinge inimile acestor oameni." Numai Duhul lui Dumnezeu poate vorbi astfel încât să audă cei morți în păcat. Să fim recunoscători și să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru că Duhul lui Dumnezeu continuă să lucreze astfel ca oamenii morți în păcat să audă mesajul lui Dumnezeu. Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi că le va trimite un Mângâietor: "Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata." (Ioan 16:8). Știați că noi, cei trăitori în această lume, trăim într-un cimitir? Lumea este plină de oameni morți în păcat.

Un judecător renumit a susținut o serie de prelegeri în mai multe orașe din Statele Unite. Prelegerile erau reunite sub titlul “Milioane de oameni astăzi în viață nu vor muri niciodată”. După el a urmat un predicator la fel de renumit, cu mesajul: “Milioane de oameni astăzi în viață sunt deja morți”. Cred că acesta era un mesaj mult mai aproape de realitate decât cel al judecătorului. Milioane de oameni sunt morți în greșelile și păcatele lor.

Un bătrân irlandez a fost întrebat odată ce este un cimitir. Răspunsul lui a fost: “Cimitirul este locul unde locuiesc cei morți.”

Aceasta este o descriere foarte bună pentru lumea în care trăim.

Cuvântul tradus în română prin “greșeli”, în versetul 1, este un cuvânt care arată că s-a încălcat o lege, o poruncă. Asta a făcut Adam. El a trecut dincolo de limita impusă de Dumnezeu. Păcatul înseamnă abaterea de la țintă. Noi nu putem ajunge deloc la înălțimea standardului lui Dumnezeu. Aceasta este starea noastră: morți în greșeli și păcate și animați, activați de Satan. El este cel ce ne insuflă energie. Aceasta este descrierea noastră dinainte de a fi mântuiți.

După cum se vede, această descriere nu este tocmai frumoasă. Noi umblăm după tiparele, după mersul lumii acesteia, respectând spiritul lumii, stilul de viață al acestei lumi și al societății în mijlocul căreia trăiam. Umblăm potrivit căpeteniei autorității văzduhului, a duhului care lucrează în fiii neascultării. Acesta este Satan; el îi conduce pe cei morți în păcat.

Când vorbesc despre despărțirea de lume, creștinii de astăzi se gândesc la ceea ce este carnal, lumesc sau păgân. Păcatele caracteristice ale lumii pierdute sunt, de fapt, cele mintale sau spirituale. Înaintea lui Dumnezeu, acestea sunt mai rele decât păcatele fizice.

Ascultați ce spune apostolul Iacov în capitolul 4 din Epistola sa: “De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre? Voi poftiți și nu aveți; ucideți, pizmuiți, și nu izbutiți să căpătați; vă certați și vă luptați; și nu aveți pentru că nu cereți. Sau cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre. Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.”

Foarte mulți oameni vin la biserică duminica afișând o atitudine extrem de cucernică sau de evlavioasă. Ei sunt convinși că sunt despărțiți de lume. Luni dimineață, o iau de la capăt cu modul lor obișnuit de viață, urmând curentul general al lumii, luptând să câștige cât mai mulți bani, cu orice preț.

Și tot ce obțin vor să folosească pentru ei înșiși, pentru plăcerile lor egoiste. La așa ceva se referă Iacov în fragmentul pe care l-am citit. Credinciosul însă a fost salvat de toate acestea.

Ioan spune același lucru într-o altă formă: “Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.” (1 Ioan 2:15-17).

Sunt mulți cei care spun că ei nu trăiesc într-un păcat grosolan, extrem de imoral. Ei spun: “Nu, eu nu aș face astfel de păcate. Nu aș trăi sau nu m-aș purta așa cum fac alții.” Întrebarea este: “Dar v-ar plăcea să trăiți ca ei?” Vă place să vă uitați cum păcătuiesc oamenii pe ecranul televizorului pentru că în felul acesta, faceți și voi aceleași lucruri, prin substituție? Motivul pentru care este atât de populară pilda fiului rătăcitor stă în felul în care se predică adesea despre ea. Ați observat că Domnul Isus nu menționează nici unul din păcatele comise de fiul plecat de acasă. Dar am auzit predici în care el era purtat dintr-un club de noapte în altul, din bar în bar, din bordel în bordel. Unii credincioși găsesc o mare plăcere în aceste predici pentru că el vorbește despre păcatele plăcute lor.

Dragii mei, dacă am renunțat la păcate nu trebuie să le mai admirăm, fie chiar și de la distanță și nici nu are rost să le mai pomenim.

Despre asta vorbește Ioan când spune să nu iubim lumea. Iubiți voi lumea? Ce simțiți față de lucrurile nepermise de Dumnezeu pe care le face lumea?

Îmi amintesc de zilele când am fost cu soția mea pentru prima dată la mare și cât ne-am bucurat de întinderea mării și de frumusețea locului. Tot acolo era și un complex de distracții cu muzică tare și lumini colorate. În timp ce ne depărtam pentru a ne înapoia acasă, luminile acestui cazino rămâneau în depărtare și în cele din urmă au fost înghițite de ceața care începuse să se lase. Era seară. Atunci i-am spus soției mele: “Aceasta a fost una din cele mai frumoase zile din viața mea. Mi-a plăcut totul. Dar dacă acum aș vedea că acel cazino se scufundă, nu aș vărsa nici o lacrimă pentru că nu-mi place nimic din ce se petrece acolo.” Apoi am adăugat: “Sper să am întotdeauna aceeași atitudine față de lume și lucrurile din lume.”

Dragi prieteni creștini, așteptați cu nerăbdare venirea Domnului Isus pentru răpirea Bisericii? Este frumos să vorbim despre acest lucru, dar aș vrea să vă întreb ceva. Veți plânge când veți părăsi această lume pentru că sunteți înfășurați în mrejele ei? Sunteți implicați până peste cap într-o slujbă, o afacere, un club sau o biserică lumească? Ați avea rețineri în momentul în care ar trebui să plecați din această lume pentru că totul ar urma să fie altfel? Iată cum a descris Simon Petru lumea pierdută:

“După ce au părăsit calea cea dreaptă, au rătăcit și au urmat calea lui Balaam, fiul lui Bosor, care a iubit plata fărădelegii. Dar a fost mustrat aspru pentru călcarea lui de lege: o măgăriță necuvântătoare, care a început să vorbească cu glas omenesc, a pus frâu nebuniei proorocului.” (2 Petru 2:15-16). Aceasta este o imagine a lumii pierdute. Tu, care ești copil al lui Dumnezeu, te vezi în această imagine? Ți se pare că locul tău este aici? Nu simți dorul după adevărată casă, după acel loc care este pregătit pentru tine?

Noi avem o foarte frumoasă cântare care spune: „Nu mi-e dor de tot ce-mi dai, cât mi-e dor, cât mi-e dor Doamne de Tine!

Vă mai aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus?

v.1 Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine.

v.2 În casa Tatălui Meu sînt multe locașuri. Dacă n'ar fi așa, v'aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.

v.3 Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu, să fiți și voi. **(Ioan 14:1-3)**

Domnul Isus ne îndeamnă să nu ne lăsăm tulburați de lumea din jurul nostru. Tot ce trebuie să facem este să fixăm privirile și așteptările către acel loc pe care El l-a pregătit pentru cei aleși ai Lui.

Ești unul dintre ei, dragul meu ascultător? Atunci viitorul pentru tine este unul deosebit de luminos.

Ți se pare că viitorul este colorat în culori sumbre? Atunci, dragul meu, trebuie să te apropii de Domnul Isus și să-i soliciți prezența în viața Ta. Este singurul mod în care vei putea scăpa de teroarea viitorului.

Oricum, nu uitați, în viitorul Bisericii, figurează o nuntă. Ea este mireasa și Domnul Mirele.

Fiți binecuvântați!